

Een logé, die meer voor planten dan voor dieren voelt, tracteerde het dier eens op brood met mosterd en dit is tot nu toe het eenige voedsel, dat minder in den smaak valt. Een doode rat verdwijnt met huid en haar in zijn keel en schijnt absoluut te verteren, een eindje sigaar, dat een andere logé eens zoo welwillend was hem te geven, viel beter in den smaak en scheen wel verteerbaar te zijn voor zijn maag. Het beest heeft dus een maag, om jaloersch op te worden; van overlading heeft hij nog nooit eenige last gehad.

Eigenaardig is het, dat het beest nooit dorst heeft, zoolang als ik het bezit, heeft het nog nooit gedronken.

Op bijgaande photo's, die $\pm$ 5 maanden na elkaar genomen zijn, ziet men duidelijk, dat de hoorn op den snavel zich langzaam aan het ontwikkelen is. Jonge neushoornvogels van deze soort tenminste schijnen dus in hun jeugd geen hoorn te bezitten en die pas later te krijgen. In het museum te Buitenzorg bezit men van deze soort gehoornde en ongehoornde exemplaren, dit verschil is dus waarschijnlijk toe te schrijven aan een verschil in leeftijd.

Kwaadaardig, zooals men wel eens leest, dat neushoornvogels zijn, is mijn exemplaar absoluut niet. Kuikentjes, die nu en dan eens door zijn hok wandelen, laat hij ongemoeid, ook al is de honger groot.

Geluid, dat bestaat uit een roep: kèk, kèk, wordt alleen gemaakt, wanneer het dier angstig is.

Vermakelijk is het, wanneer het beest op den grond tracht te loopen; dit gaat zeer onbeholpen en bestaat meer uit eigenaardige springbewegingen, waarbij op het geheele loopbeen gesteund wordt.

In de natuur komen de dieren dan ook waarschijnlijk weinig op den grond.

In Assam is waargenomen, dat de *Anthrococerus convexus* (misschien synoniem met *albirostris*?) levende visschen eet, die hij zelf vangt.

Hoe het mogelijk is, dat een dergelijke logge vogel nog in staat is, visschen te vangen, is mij een raadsel, want voor deze prestatie is het natuurlijk noodig, dat hij zich op den grond beweegt.

Ten slotte, bij de photo nog even een beschrijving.

De kop, hals, rug, borst, bovenste staartveeren en slagpennen, behalve de uiteinden, zijn zwart, onderste staartveeren en het uiteinde der bovenste, evenals het uiteinde der slagpennen, en verder de buik, zijn wit.

G. O. J.

Soekaboemi, Febr. 1915.

EEN PAAR WENKEN VOOR HET PRAEPAREREN VAN RUPSEN EN POPPEN.

Meer en meer ziet men tegenwoordig verzamelingen van insecten, waarin behalve de volwassen dieren ook de larven worden bewaard. Het praepareren van de volwassen dieren is betrekkelijk gemakkelijk en bekend genoeg, dat van de ontwikkelingstoestanden minder. Vroeger conserveerde men rupsen op de volgende wijze. De dieren werden eerst gedood, daarna met een potlood of glasstaafje van kop tot aan het achtereinde uitgerold, tot alleen het vel overbleef. Dit werd dan opgeblazen en tegelijkertijd door hitte gedroogd. Bij sommige rupsen gaat het prachtig, bij andere in het geheel niet. Een methode, die vooral in de laatste jaren meer wordt toegepast, is de volgende.

De dieren, larven of poppen, worden in kokend water gedood. Als het water werkelijk kookt, dan sterven de dieren binnen enkele seconden. Daarna worden de diertjes in verdunde alkohol gedaan, dan in sterkere alkohol. Hieruit komen ze in absolute alkohol, waarin ze een nacht over blijven staan. De volgende morgen moeten ze dan overgebracht worden in een mengsel van alkohol en xylol a/a en dezelfde dag nog in zuivere xylol. De volgende dag komen ze dan in een mengsel van gelijke hoeveelheden xylol en zuivere terpentijnolie en 's avonds in zuivere terpentijn.

De volgende morgen kunnen ze dan op vloeipapier te drogen worden gelegd. Het lijkt zo erg bewerkelijk, maar wanneer men de flesjes met vloeistoffen eenmaal klaar heeft staan, dan valt het nog al mee.

Deze methode is voortreffelijk voor larven van kevers met een sterke chitinehuid. Ook poppen van vlinders lukken dikwijls prachtig. Maar rupsen geven meestal weinig fraaie produkten.

Misschien kan ik de een of ander met deze mededeling van dienst zijn.

Het is alleen jammer, dat de ingrediënten nogal duur zijn. Xylol is bovendien lastig te krijgen, maar in Batavia en Soerabaja zal het wel lukken.

D. v. L.

INLEIDING

op een kleine mededeeling van den Heer VAN MULLEM.

Aangezien een „naschrift” der Redactie hier den lezers weinig zou baten geven we even een „voorschrift” op 't geen de Heer VAN MULLEM beweert. Een en ander lijkt ons noodig voor de nieuwe abonné's op dezen jaargang, omdat het uitgangspunt is een opmerking van de Red. gemaakt in een nummer van den voorgaanden jaargang naar aanleiding van de volgende **waarneming**.

De Heer VAN MULLEM zag een libel of glazenmaker, die met een der bloembladen van een *Spathoglottis* zijn honger stilde. Dat uitgangspunt moet den lezers bekend zijn anders ontgaat hen 't betoog van den geachten inzender. De laatste heeft dus nu het woord

RED.

AAN EEN PAAR ONGELOOVIJGE THOMASSEN ONDER DE ENTOMOLOGEN.

Onder mijn stukje, getiteld: *Vreemde manieren*, op blz. 158 van de *Tropische Natuur* 1914, schreef de Redactie o. a. deze noot: „Een paar ongelooijige THOMASSEN, echter „goede entomologen, twijfelen sterk aan deze waarneming.”

Deze mededeeling deed mij genoeg voor twee; maar stemde mij toch ook min of meer treurig.

Genoegen, in de eerste plaats, omdat er uit blijkt dat de waarneming eenige waarde heeft, al is zij slechts een stofje aan het gebouw dat wij wetenschap noemen.

Ten tweede, omdat er uit blijkt dat het genus, ongelooijige THOMASSEN in de 20 eeuwen van zijn bestaan toch *iets* vooruit is gegaan op den weg van het *weten*.

De stamvader van de ongelooijige THOMASSEN n.l. THOMAS, gezegd Didymus geloofde